

Nr 210.

Av herrar Svensson i Göteborg och Lindberg, *angående viss ändring av lagen om avgifter till välfärdsanordningar för sjöfolk i hamn.*

Enligt proposition nr 174 vid 1948 års riksdag framlades förslag till lag om avgifter till välfärdsanordningar för sjöfolk i hamn. Förslaget förordades av sammansatta stats- och andra lagutskottet (utl. nr 2) och bifölls av riksdagens kamrar (r. skr. nr 428).

I enlighet med det antagna förslaget skall till välfärdsanordningar för sjöfolk i hamn av *svenska sjömän* och redare uttagas viss avgift (välfärdsavgift). Avgiften utgör fyra öre för dag och sjöman under den tid sjömannen varit påmönstrad svenskt handelsfartyg i utrikes fart samt utgives till hälften av sjömannen och till hälften av redaren. Enligt lagen förstås med sjöman envar som är *inskriven vid sjömanshus*.

Genom lagens nuvarande formulering har ett stort antal sjömän, som äro anställda i svenska handelsfartyg i utrikes fart, befrias från skyldigheten att erlægga föreskriven välfärdsavgift.

Sålunda erlägges inte dylik avgift av svenska sjömän såvida dessa icke äro inskrivna vid sjömanshus. Enär registrering vid sjömanshus icke är obligatorisk finns det för närvarande ett relativt stort antal svenska sjömän — approximativt beräknat till 1 000 à 2 000 — anställda i svenska handelsfartyg i utrikes fart, vilka av olika anledningar inte äro inskrivna vid sjömanshus och därför heller inte erlægga några välfärdsavgifter.

Lagen undantager dessutom samtliga i svenska handelsfartyg anställda utländska sjömän från skyldigheten att erlægga välfärdsavgift. De i den svenska handelsflottan anställda utländska sjömännen uppgå till ett betydande antal, och upplysningsvis kan här framhållas, att av Svenska sjöfolksförbundets samtliga medlemmar, cirka 18 000, äro ungefär 4 000 utlänningar.

Lagens nuvarande bestämmelser medgiva således att ett avsevärt antal sjömän, som äro anställda i svenska handelsfartyg i utrikes fart, befrias från skyldigheten att erlægga föreskrivna välfärdsavgifter. De avgiftsbefriades antal torde kunna beräknas till minst 4 000. Med användande av lagens beräkningsgrunder för avgifternas utgivande skulle härigenom ungefär 100 000 kronor årligen undandragas välfärdsverksamheten för sjöfolk. Då denna verksamhet i stor utsträckning finansieras genom inkomsterna från välfärdsavgifterna är det naturligtvis av den största betydelse att dessa avgifter erläggas av så många sjömän som möjligt. Det torde för övrigt ur rättvisesynpunkt kunna anses väl motiverat att alla i ett fartyg påmönstra-

de sjömän erlægga den föreskrivna avgiften, enär den välfärdsverksamhet, som bedrivs med hjälp av de influtna avgifterna, kommer alla i den svenska handelsflottan anställda till godo, oavsett nationalitet och oavsett om den anställda är inskriven vid sjömanshus eller ej.

Slutligen bör måhända framhållas, att i såväl Danmark som Norge — där också avgifter till välfärdsanordningar för sjöfolk uttagas av sjömännen — äro de utländska sjömännen skyldiga att erlægga sådan avgift.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte för sin del besluta om sådan ändring av lagen om avgifter till välfärdsanordning för sjöfolk i hamn, att välfärdsavgifter skola utgivas av samtliga sjömän som äro påmönstrade svenskt handelsfartyg i utrikes fart.

Stockholm den 25 januari 1950.

Jerker Svensson.

Carl Lindberg.
